

TESS SHARPE

Fetele care
am fost cândva

Traducere din limba engleză și note de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA  EDGE

8 august, ora 9.09

Trebuia să dureze douăzeci de minute.

Asta mi-am spus când m-am trezit în această dimineață. Urma să dureze doar douăzeci de minute. Urma să ne întâlnim în parcare la băncii, să intrăm, să depunem banii, și urma să fie penibil, urma să fie *foarte* penibil, dar trebuia să dureze douăzeci de minute, cel mult.

Puteam supraviețui douăzeci de minute cu fostul meu iubit și cu noua mea iubită. Puteam face față penibilului. La dracu', doar eram o *campioană!*

Am luat până și gogoși, gândindu-mă că poate ar fi ajutat să liniștească lucrurile după sesiunea de giugiuleli întreruptă de-aseară, ceea ce știu că este un eufemism pentru ce s-a întâmplat. Înțeleg că aluatul prăjit nu poate repara totul, dar orișicât! Toată lumea iubește gogoșile. Mai ales când sunt acoperite cu bomboane colorate... sau bacon. Sau cu amândouă. Așa că iau gogoșile – și cafea, pentru că Iris e, practic, un adevărat urs grizzly dacă nu dă pe gât niște cofeină dimineața – și, desigur, asta mă face să întârzii. Până parchez în fața băncii, amândoi sunt deja acolo.

Wes așteaptă lângă camioneta lui, înalt și blond și stând sprijinit de bara din spate spartă a mașinii lui, cu plicul cu bani de seara trecută lângă el. Iris stă tolănită pe capota Volvoului ei într-o rochie în culori pastelate, buclele legănându-i-se în timp ce se joacă cu bricheta aceea pe care a găsit-o între șinele de cale ferată. O să-și dea foc la clăia aia de păr într-o zi, mă jur!

— Ai întârziat! este primul lucru pe care mi-l spune Wes când mă dau jos din mașină.

— Am adus gogoși.

Îi dau lui Iris cafeaua ei, iar ea sare de pe capotă.

— Mersi!

— Putem să terminăm odată cu asta? întreabă el.

Nici măcar nu se uită la gogoși. Mi se strânge stomacul. Chiar ne-am întors la asta? Cum se poate să fi ajuns înapoi în punctul ăsta, după *tot ce s-a întâmplat?*

Strâng din buze, încercând să nu par prea enervată.

— Bine!

Pun înapoi în mașină cutia de la patiserie.

— Hai să mergem.

Înșfac plicul de pe portbagaj.

Banca tocmai ce s-a deschis, așa că sunt doar două persoane înaintea noastră. Iris completează formularul de depunere și eu stau la rând, cu Wes imediat în spatele meu.

Coadă înaintează, în timp ce Iris se întoarce la noi cu formularul, luându-mi plicul din mână și băgându-l în poșeta ei. Se uită precaută spre Wes, apoi spre mine.

Îmi mușcă buza. Au mai rămas doar câteva minute.

Iris oftează.

— Uite, îi spune lui Wes, proptindu-și mâinile în șolduri. Înțeleg că modul în care ai aflat nu a fost unul plăcut. Dar...

Acesta e momentul în care Iris e întreruptă.

Dar nu de către Wes.

Nu, Iris e întreruptă de tipul din fața noastră. Pentru că el? Alege fix acest moment ca să scoată o armă și să înceapă să jefuiască nenorocita de bancă.

Primul lucru la care mă gândesc este *Căcat!* Al doilea lucru este *Lasă-te jos!* Și al treilea lucru la care mă gândesc este *Vom muri cu toții pentru că eu am stat după gogoșile cu bacon!*

Jefuitorul – un tip alb, poate de un metru optzeci înălțime, cu geacă maro, tricou negru, șapcă de baseball roșie, ochi și sprâncene deschise la culoare – urlă „CULCAT, LA PĂMÂNT!” –, știți voi, cum fac jefuitorii de bănci! Ne întindem pe podea. De parcă toți cei din bancă suntem niște marionete, iar el ne-a tăiat toate sforile.

După asta, nu pot nici măcar să respir preț de câteva secunde, căci simt un mare nod de teamă în stomac, piept și gât. Mă arde și se agață de părțile mele moi și vreau să tușesc, dar îmi e teamă că asta îi va atrage atenția.

Nu vrei să le atragi niciodată atenția. Știi asta, pentru că nu este pentru prima dată când sunt în situația asta. Adică, n-am mai fost niciodată în mijlocul unui jaf la o bancă, dar uneori pare că m-am născut în bătaia puștii.

Când cineva îndreaptă un pistol spre tine, nu e ca în filme. Nu există momente curajoase în acele prime secunde. Este *înfricoșător* de îți tremură oasele, de te piși pe tine. Brațul lui Iris e lipit de al meu și o simt cum tremură. Vreau să mă întind spre ea și să o apuc de mână, dar mă abțin. Dacă el crede că mă

întind după o armă? Toți cei din Clear Creek, plus mamele lor, au arme. Nu pot să risc.

Wes stă încordat de cealaltă parte a mea, și îmi ia o secundă să îmi dau seama de ce. Pentru că se pregătește să se re-peadă la tip – acesta e fostul meu prieten, ca să-nțelegeți. Wes acționează instinctiv și o face pe eroul și judecă *atât* de prost când vine vorba de situații complicate!

De data asta, mă mișc. Trebuie s-o fac – în caz contrar, Wes o să ajungă să fie împușcat. Îl apuc de coapsă și îmi înfig unghiile în pielea lui, chiar sub tivul pantalonilor lui scurți. Își întoarce brusc capul brusc spre mine, iar eu mă holbez la el, o privire de *Nici să nu îndrăznești!* Clatin din cap o dată și mă holbez în continuare. Pot vedea în sprâncenele lui ridicate acel „Dar, Nora...” până când cedează, în cele din urmă, învins.

OK. OK. Respiră! Concentrează-te!

Jefuitorul. Țipă la casieră. Casiera – e doar una? De ce e doar una? – e o femeie blondă de vârstă mijlocie, cu ochelarii agățați pe după gât de un lăntișor de culoarea mării. Minteă îmi e turată la maxim, înregistrând lucruri de parcă voi avea nevoie de ele mai târziu.

El țipă ceva în legătură cu directorul băncii. E greu să auzi, deoarece casiera plânge *în hohote*. Tremură toată și s-a înroșit la față și nu există nicio șansă ca alarma silențioasă să fi fost activată, decât dacă a făcut-o din greșeală. Cu pistolul îndreptat spre fața ei, panica o împiedică să mai facă ceva.

Nu o pot învinui. Nu știi niciodată cum o să reacționezi până nu apare pistolul.

Niciunul dintre noi trei nu a leșinat încă, deci mă gândesc că suntem bine. Pentru moment. Tot e ceva.

Dar când vine vorba de salvat situația, casiera iese din discuție. Șeriful nu o să vină dacă nu activează cineva alarma.

Îmi mut privirea cât pot de mult spre stânga, fără să îmi mișc capul în mod vizibil. Mai este vreun casier ascuns pe undeva? Unde e paznicul? Au măcar vreunul în sucursala asta?

Pași în spatele meu. Mă încordez și lui Iris îi scapă un icnet scurt. Îmi apăs mai tare brațul de al ei, dorindu-mi să-i fi putut transmite încredere prin piele. Dar când e implicat un pistol, nu prea ai ce încredere să transmiți.

Stați un pic! Pași – grăbiți. În timp ce trec pe lângă mine, mă uit în sus suficient cât să văd pușca cu țeava retezată din mâna tipului în timp ce ne ocolește ca să ajungă în față. Simt o tresărire ușoară în piept, o stare de groază și rău. Nu e doar un singur tip. Sunt doi.

Doi jefuitori. Ambii albi. Blugi curați, bocanci grei. Tricouri negre, fără niciun însemn.

Înghit zgomotos în sec, gura fiindu-mi uscată precum deșertul, inima mea dansând step pe ritmuri de *O să murim! Să-mi bag picioarele, o să murim!*

Îmi transpiră mâinile. Le strâng în pumni – Dumnezeule, cât a trecut? Două minute? Cinci? Timpul se scurge ciudat atunci când ești cu fața lipită de podea și un pistol îți este fluturat prin fața ochilor – și, pentru prima dată, mă gândesc la Lee.

O, nu! *Lee*.

Nu pot să fiu împușcată. Sora mea o să mă omoare. Dar mai întâi, va face din vânătoarea celui care m-a împușcat misiunea vieții ei. Și când are o misiune, Lee este înspăimântătoare. Vorbesc din propria experiență, pentru că, atunci când aveam doisprezece ani, Lee m-a luat de lângă mama cu ajutorul unei escrocherii lungi pe care nici măcar Regina Escrocheriilor nu o văzuse venind. E la închisoare acum... Mama, nu Lee.

Iar eu am ajutat la închiderea ei.

Nu pot lăsa frica să mă cuprindă. Trebuie să rămân calmă și să găsesc o cale de scăpare. Asta e o problemă. Învârte problema pe toate părțile ca să găsești soluții.

Când am intrat, cine altcineva mai era în bancă în afară de casieră? Refac filmul în minte. Prima la coadă era o femeie. Șapcă Roșie a împins-o la o parte atunci când a început să țipe. Acum, ea este pe podea în stânga mea, poșeta fiindu-i azvârlită la o jumătate de metru distanță. Șapcă Gri a venit apoi în spatele nostru. Trebuie să fi stat în zona de așteptare.

Stomacul mi se strânge când îmi amintesc că mai stătea o persoană – o puștoaică. Nu-mi pot întoarce capul suficient pentru a vedea unde a ajuns, dar i-am aruncat o privire când am intrat.

Are zece, poate unsprezece ani. E cumva a femeii care stătea prima la coadă? Trebuie să fie.

Dar am vedere perfectă asupra femeii, iar ea nici măcar nu a aruncat vreo privire spre scaunele unde era copilul.

OK. Cinci adulți sau aproape-adulți. Un copil. Doi jefuitori. Două arme, cel puțin, poate mai multe.

Numerele astea sunt nasoale.

— Vrem la subsol.

Șapcă Roșie continuă să îi înfigă casierei pistolul în față, iar asta nu ajută deloc. O sperie și mai tare, și dacă va continua să facă asta...

— Nu mai țipa!

E pentru prima dată când vorbește Șapcă Gri. Vocea îi este răgușită, nu de parcă ar încerca să și-o mascheze, ci de parcă așa o are el. De parcă anii de până acum i-au sfâșiat măruntaiele și tot ce i-au mai lăsat e urma unei voci. Instantaneu, Șapcă Roșie face un pas în spate.

— Ocupă-te de camere! îi comandă Șapcă Gri.

Iar cel în roșu se repede pe holul băncii și în spatele ghișeului casierei, unde taie cablurile de la camerele de supraveghere înainte să se întoarcă lângă Șapcă Gri.

Iris îmi dă un ghiont. Îi urmărește la fel de atent ca mine. Îi răspund printr-un ghiont ușor, pentru o face să înțeleagă că am observat și eu.

Tipul în roșu poate că a făcut prima mișcare, dar Șapcă Gri este cel care comandă.

— Unde e Frayn? întreabă Șapcă Gri.

— Nu a ajuns încă, răspunde casiera.

— Minte, spune batjocoritor Șapcă Roșie.

Dar își umezește buzele. Gândul îl sperie.

Cine e Frayn?

— Du-te și verifică! îi comandă Șapcă Gri.

Pantofii Șepcii Roșii trec pe lângă noi și el dispăre din hol.

Profit de ocazie de îndată ce sunt convinsă că e în afara razei vizuale și Șapcă Gri e distras de casieră pentru a-mi întoarce capul spre dreapta. Puștoaica stă sub măsuța de cafea din mijlocul zonei de așteptare și, chiar și de la distanța asta, o văd cum tremură.

— Puștoaica, îmi șoptește Wes.

Și privirea lui e fixată tot pe ea.

Știu, mimez din buze. Îmi doresc ca ea să îmi întâlnească privirea, pentru a putea să-i arunc măcar un fel de încuviințare încurajatoare, dar stă cu fața lipită de mocheta maro și urâtă.

Pași. Teama din piept îmi urcă la un alt nivel, în timp ce Șapcă Roșie se întoarce.

— Biroul directorului e încuiat.

Panica îi face vocea să se frângă.

— Unde e Frayn? întreabă Șapcă Gri din nou.

— Întârzie! chițâie casiera. A trebuit să se ducă să o ia pe Judy, cealaltă casieră a noastră. Nu i-a pornit mașina. Întârzie.

Ceva a mers prost. Orice or fi planificat ei, primul pas a fost dat peste cap. Iar când oamenii o dau în bară, din experiența mea, fac unul din două lucruri. Fie fug, fie dublează miza.

Pentru o fracțiune de secundă, cred că s-ar putea să fugă. Că vom scăpa din chestia asta cu coșmaruri și o poveste ce ne va ridica pe o treaptă superioară la toate petrecerile pentru tot restul vieților noastre. Dar apoi orice urmă de speranță că se va întâmpla acest lucru e distrusă.

Parcă se întâmplă totul cu încetinitorul. Ușa de la intrare se dă de perete, și înăuntru intră acel paznic despre care mă întrebam mai devreme, cu mâinile pline cu pahare cu cafea.

N-are nicio șansă. Șapcă Roșie – impulsiv, tremurător și mult prea speriat – trage înainte ca tipul să apuce să arunce cafelele și să ducă mâna la bastonul paralizant.

Paharele cad pe podea. Apoi la fel se întâmplă și cu paznicul. Sângele îi înflorește pe umăr, o mică pată ce se mărește pe măsură ce trec secunde.

Lucrurile se întâmplă cu rapiditate, de parcă trec în grabă printr-o carte cu imagini mișcătoare. Pentru că acum, lucrurile devin reale. Înainte să fi fost apăsat trăgaciul, exista o mică speranță de care să te agăți, cum că totul va fi OK.

După? Nu prea mai există niciuna.

După ce paznicul cade cu fața înainte, cineva – casiera – țipă. Wes se aruncă spre mine și Iris pentru a forma un scut în jurul nostru, iar noi ne ghemuim strâns până devenim o încrengătură de picioare și brațe și teamă și sentimente rănite pe care chiar ar trebui să le alungăm, având în vedere circumstanțele... iar eu?

Pun mâna pe telefon. Nu știu dacă voi mai avea vreo altă ocazie. Îl scot din buzunarul blugilor în timp ce Șapcă Gri înjură, pășind pe lângă îmbârligătura noastră în vreme ce se duce spre paznic ca să-l dezarmeze și să țipe la Șapcă Roșie. Wes se sprijină pe el, așa că abia îmi pot mișca brațul, dar reușesc să îi scriu un mesaj lui Lee.

Măslină. Șapte litere. Cu siguranță nu e ceva ce îmi place să mănânc. Practic, un fruct, la fel ca roșia.

Și, poate, cheia noastră spre libertate. De când îmi cunosc sora, a fost codul nostru de urgență. Suntem fete care se pregătesc pentru furtuni.

Lee va veni. Sora mea vine întotdeauna.

Și va aduce cavaleria cu ea.